

Vyznanie

Vyznanie lásky.

Áno – o láske budem hovoriť.

Z lásky sa budem vyznávať.

Z lásky k svojmu mestu.

Nie, nie je to láska, ktorá prichádza ako „rana z čistého neba“.

Nie je to ani láska, ktorá ochromuje údy a berie dych.

Láska k svojmu mestu prichádza nepoznane.

Spočiatku si ju ani neuvedomujeme.

No ona napriek tomu vytrvá, rastie a mocnie,

aby nakoniec zaplnila všetky kúty našej duše.

Áno, láska k svojmu mestu, počká si na náš zrelý vek.

Aby dozrela vedno s nami.

A potom nás obdarí zázrakmi nevídanými.

Túlam sa mestom,

klukatím sa jeho uličkami a zisťujem,

že všetko je presne tak – ako má byť.

Tak ako to milujem.

Domy, stromy, mosty, cesty, riečka,

všetko je na svojom mieste.

Tak – ako si to už roky pamätám.

A práve táto nemennosť vytvára vo mne pocit istoty a tichého bezpečia.

Viem, že Tu som doma.

Cítim, že ten malý kúsok zeme,

veľký snád' iba ako číslo mojej nohy,

by som nemenila za iný.

Dnes už viem, že nech by som sa zatúlala kamkoľvek,

ten nádherný závrat spolupatričnosti pocítim iba vtedy,

keď znovu budem stáť vo svojom meste... a na svojom mieste.

Alica Buzalková (1952)